

„Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“

Řím 8, 38.39.

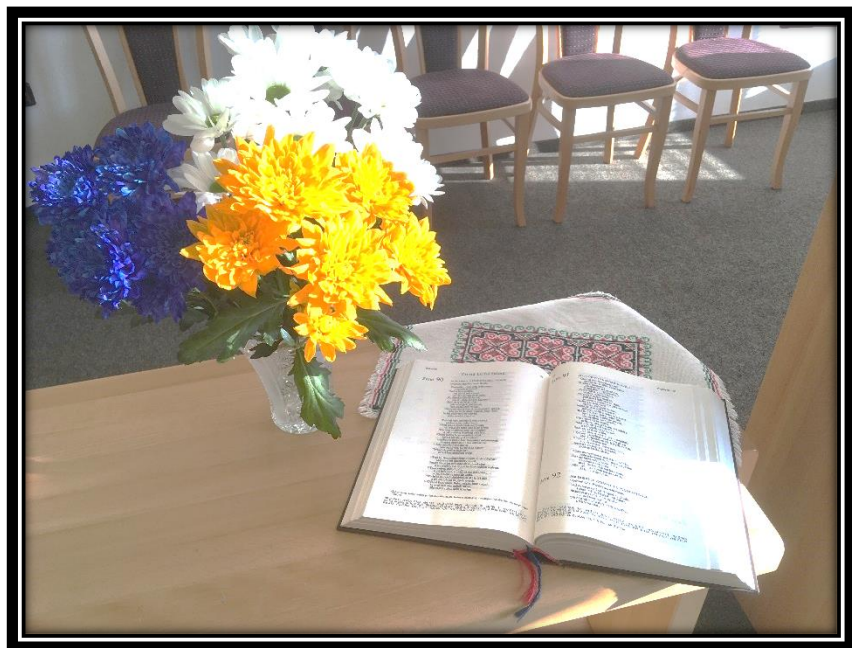

foto Alenka Balcarová

říjen 2021

CASD Valašské Meziříčí

- Úkoly** 2.10. – Úvod do knihy Deuteronomium
 9.10 – Mojžíšovo podání dějin
 16.10 – Věčná smlouva
 23.10 – Milovat budeš Hospodina, svého Boha!
 30.10 – Host ve tvých branách

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání
2.10.	Petr Chára	Hynek Dona
9.10.	Pavel Pimek	Bohumil Mroček
16.10.	Květa Tyšerová	Jiří Veselý
23.10.	Štramberk	
30.10.	Anna Petrovičová	Marek Wagner

Blahopřání k narozeninám

31.10. – Ludmila Kovářová

ADRA Klub zdraví informuje

7.října 2021 v 17.30 hodin – Jan Křístek „Keňa z ptačí perspektivy“

21.října 2021 v 17.30 hodin – Dalibor Dobrovský „Za Leninem do Kyrgyzstánu“

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

- desátek 10063
- **dar pro sbor 11063**
- misie 1063
- 13. sobota 13063
- stavební fond 44063
- sociální fond 20063
- ADRA 222063

Jak dnes žije...

Božena Rosecká

Bude mi 82 let. Jsem tady v Domově už 9. rok. Tato budova je vlastně bývalá plicárna. Ze začátku jsem se naplakala, protože jsem si uvědomila, že už se odtud nikam nedostanu. Že jen budu ležet tady. Ale už jsem si zvykla.

Před nedávnem jsem prodělala tři mrtvice a infarkt. Přivezli mně z nemocnice jako ležáka, neuměla jsem si ani sednout, a všechno mně znovu učili. Dostala jsem k sobě sestřičku, která se o mě starala. Teď už můžu, už se cítím mnohem líp, ale ani se mi kolikrát nic nechce ☺. Většinou jsem v pokoji, jen občas jdu na jídlo do jídelny. A když nejdu, donesou mi ho sestřičky až k posteli. Mám se tady moc dobře. Říká se, že je to jako nemocnice. Ale v nemocnici se lidé moc dobře nemají. Já se mám opravdu moc dobře.

Na jídlo je to tady dobré, je ho dost. Máme snídaně, oběd, večeře, mezi tím ještě svačiny. Dnes byly řízky, šťouchané brambory a okurkový salát, také polévka byla dobrá. A to je každý den něco dobrého. Na svačinu je třeba obložený chlebiček, nebo ovoce. Mám se tady dobře. Nestěžuji si tady. S žádnou sestřičkou nic špatného nemám, co mi řeknou – to udělám. Sestřičky jsou moc hodné. Už si sama dojdu do koupelny s čaganem nebo na vozíčku.

Teď jsem na pokoji pro jednoho. Když jsem přišla z nemocnice, byla jsem na dvouůžkovém pokoji. Byla tam se mnou jedna paní. Sestřička za mnou přišla a pustila mi televizi, protože jsem musela jen ležet, ale ta paní hned začala křičet: „Zastavit!“. Velice jí to vadilo. Nemohla jsem se na nic dívat. Nebo byla noc, já jsem dřímala, a najednou paní zakřičela: „Už spíte?“ No a bylo po spaní. Tak mně potom dali na jiný pokoj. Takže teď mám klid, ale je mi tu zase smutno.

Syn Staňa bydlí v našem starém bytě. Stále není pokřtěný. Pořád s ním mluvím o Bohu, ale on zatím nic. Vozí mně na výlety. Když pro mě přijede, zvládnou se sama obléct, sednu si na vozíček, sjedeme výtahem dolů a nasednu do auta.

Už jsem byla dvakrát očkovaná, teď půjdeme potřetí, na tu nemoc, co se teď rozlézá. Máme tu pana doktora, paní doktorku, sestřičky. Je o nás postaráno.

Dávám tady celý důchod, na léky mám 1500 Kč, a 300 Kč mi zůstane. A když přijdou vnoučátka, tak jim to rozdám. Už nemusím utrácet za nic, nic nepotřebuju. Vnoučátka mám na fotce na stěně, taky obrázky od nich. Mám 4 vnoučata. Pravnoučátka když přijdou, tak je jich plný pokoj. A malí se ptají: „Babičko, nemáš tady nějaký mls?“ A já jim říkám: „Kluci, až mně pustí, půjdu do obchodu a něco vám koupím.“ A oni na to: „Babičko, řekni už dneska, ať tě pustí.“ Já jsem se už namlsala hodně, mám ráda sladké od malička.

Často vzpomínám na sbor, každou sobotu. Je mi líto, že už se tam nedostanu. Na všechny si vzpomínám. Sice už jsem některá jména zapoměla, ale pamatuju si na všechny. Pamatuju Kimlerovi, Květu Ešlerovou, Janu Jančovou, Miloše Mročka. On je ženatý? A koho si vzal? Přemýšlím, jak se má ten či onen, zda jsou zdraví. Líbí se mi ta knížka,

kteřou mi nosíte (pozn. bulletin). Byla bych ráda, kdybyste mi zase přinesli. A můžete mi donést i nějakou knížku o Pánu Ježíši.

Kolikrát přemýšlím, proč je tolik církví. Bylo to i za doby Pána Ježíše? Když jsem chodila do sboru, byl plný lidí. Proč už teď nechodí? Proč odešli do jiné církve?

Nový kazatel je ze Slezska? Mluví polsky? Já jsem mluvila valašsky. Ale ve společnosti jsem se snažila valašsky nemluvit. Pocházím od Karlovic z Kychové. Manžela jsem měla ze Znojma. Už je 12 roků po smrti. Když mně poznal, měla jsem 16 roků a on se chtěl hned ženit. Já jsem nechtěla, byla jsem mladé hloupé děvče. Neznala jsem ho, neměla jsem zájem. On si zjistil, kde bydlíme, a šel prosit maminku, jestli se mnou může chodit. A moc pěkně mluvil, mamince se to líbilo. Vždy říkala: „Boženko, toho si hled'. To je šikovný ogar.“

Já bych se chtěla dostat domů, ale už mně asi odtud nepustí. No nedá se dělat nic. Ale ve sborečku s vámi by mi bylo lépe.

(přepis rozhovoru)

Střípky vašich vzpomínek

... na Bohuše Krupu

Bohumila Krupu jsme nenazývali jinak než Boriš, případně, Boryš. To druhé je správnější, protože vzniklo na základě vtipu, který někdy v šestasedmdesátém vyprávěl u ohně pozdější kazatel Zbyšek Jonczy: Chystala se expedice do vysokých hor. Strana a vláda vybírala vhodné reprezentanty. Zodpovědný funkcionář se zeptal přítomných: „*Soudruzi, koho tam vyšleme?*“ Jeden z přítomných zareagoval: „*Já navrhuji, aby tam šel soudruh Boryš.*“ „*Proč, soudruhu?*“ „*Protože naše hymna tvrdí, že BORYŠ UMÍ PO SKALINÁCH.*“ A protože skaliny tuze miloval i zmiňovaný Bohuš Krupa, nesmrtelná přezdívka byla na světě.

Pravdou je, že Boriš nemiloval jenom skaliny. Měl rád i lidi, především ty potřebné. Až do svého stáří jim všemožně pomáhal. Především prací, za kterou nikdy nic nechtěl. Za starých časů nosil pod paží diplomatku,

ve které nikdy nechyběly sladkosti, které pak s velkým potěšením rozdával. Současná vedoucí místního Dobrovolnického centra ADRA, paní Naďa Šimová, od něj do dnešní doby dostává na provoz pobočky nemalé finanční částky. Jenom Bůh ví, kam všude projevy jeho praktického křesťanství směřovaly. A pokud by uměla vyprávět i budova, ve které sídlí současný sbor, bylo by to na dlouhé povídání. Během tříleté přestavby v osmdesátých letech tady makal bezmála každý všední den. Samozřejmě, po zaměstnání v depu Československých státních drah, a pochopitelně, zadarmo...

Boriše si pamatujeme i z nejrůznějších výletů. Nechyběl snad na žádném sborovém zájezdu a mladším ročníkům se určitě vybaví i jeho pravidelná účast na populární cyklistické akci zvané „ Rallye Vydržat“. Kromě zmíněných sladkostí měl vždy po ruce i zásobu nejrůznějších vtipů. Některé dokonce sám vymýšlel. Pamětníkům patrně nikdy nevymizí vzpomínka na návštěvu tehdejšího tajemníka Československé unie, Karla Strouhala. Boriš se při ní blýsknul hádankou, na kterou nikdo z přítomných nedovedl odpovědět. V rámci pobožnosti se ptal, který

vrcholný církevní představitel ukazuje na znamení poslední doby. Poté, co si všichni dlouho marně lámali hlavu, sám ve svém nářečí odpověděl: „Ludežér! Protože sa v Bibli píše, že ‘ĽUDÉ ŽRALI A PILI’...“ Dlužno podotknout, že bratr Ludescher byl toho času předsedou divize, k níž

Československá unie tenkrát náležela. Chudák bratr Strouhal najednou nevěděl, kde se to vlastně ocitnul...

Na Boriše se nedá vzpomínat jinak než v dobrém. A to přesto, že s ním některé jeho věroučné závěry většina členů sboru nesdílela. Jenom Nejvyšší ví, jak se věci mají. Třeba se nakonec ukáže, že měl Bohuš Krupa pravdu...

František publikán
Tomanec

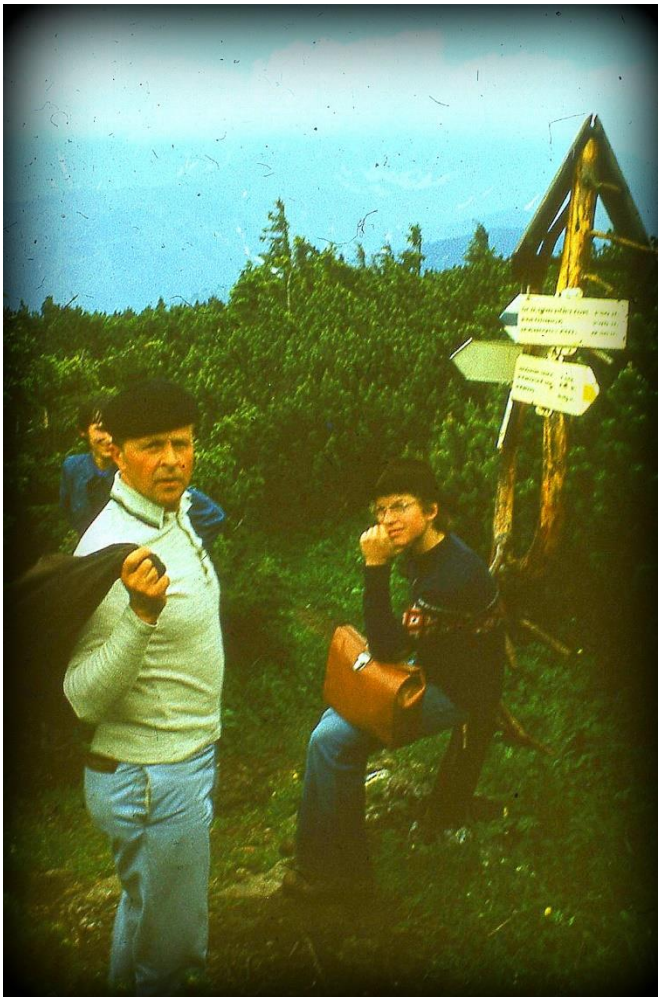
Docela nevím, co bych tam mohl napsat o Bohušovi Krupovi, ale snad alespoň pár slov. Bohuš Krupa nikdy nepřestal být mým bratrem v Kristu Ježíši, protože nás spojuje jedna víra v jednoho Pána Ježíše Krista, který jak za mé slabosti a hříchy, tak i za Bohušovi slabosti a hříchy obětoval svůj život na Golgotském kříži, aby nám daroval skrze víru milost a odpuštění hříchů a vlil do našich životů smysl a naději v jeho druhý příchod a pak společný život v Božím království. Ikdyž se s Bohušem skoro nepotkávám, velmi si cením jeho ochoty obětovat se pro druhé, pomáhat druhým lidem, mnohdy na úkor sebe samého, schopnost rozdat se třeba i do posledního halře. V osmdesátých letech minulého století byl s Blážou Balcarem jeden s hlavních motorů při rekonstrukci

bytových jednotek a přístavbě modlitebny ve Val.Mezu. Nebylo snad dne, kdy by se na stavbě neukázal. Při brigádách nás pedantsky kontroloval, zda do základů přístavby ukládáme správně kameny, případně to za nás předělal. Po otevření modlitebny si zcela přesně vybavuji místo, kde pravidelně každou sobotu sedával. Byl nedílnou součástí sborového společenství stejně tak, jako jeho pověstná taška diplomatka, která vždy obsahovala kromě Bible, zpěvníku a úkolku něco dobrého sladkého pro naše zlobivé a neposedné děti. Za své si Bohuš také vzal navštěvovat členy sboru a velmi často jim i poskytoval své ruce k potřebné práci. Většinu cest k spolubratřím i svým pokrevním bratřím absolvoval na kole, nebo vlakem. Byl totiž zaměstnancem Českých drah, a tak díky tomu jste ho mohli potkávat na nádražích celé Moravy, protože jezdil zadarmo. Moc mě mrzí, že poznání, nebo nalezení "Pravdy" nás rozdělilo. Ikdyž chápu, v uších mě rezonují slova samého Pána Ježíše, který sám o sobě prohlásil: „Já jsem ta cesta pravda i život a žádný nepřichází k Otci než skrze mne“.

Pavel Pimek

Když zalovím v paměti, vidím Bohouška Krupu - holohlavého človíčka, který měl srdce na pravém místě. Když se koupil dům na Hřbitovni 1 a dvě malé místnosti nestačily, byl mezi prvními, kdo na brigádách pilně pomáhal a vydržel až do konce. Vidím ho, když přednášel svoje básně s krásnou rodnou valašštinou :-). Taky pravidelně chodil k mojí babičce Janě Haindlové do pečováku a když k ní přicházel v pátek večer a já tam byla taky, babička mu ohřála talíř polévky a pak jsme si zahájili sobotu. Ale zalovím v paměti ještě kousek zpátky. Bylo to v čase, kdy babička

bydlela v domě doktora Hrubého na začátku Křížné (naproti byla lékárna). Tam k babičce Bohoušek chodil a vyučoval mě. Vzal Přítomnou pravdu br. Kutého a podle toho mě vyučoval. Měl svůj osobitý styl, bylo to jiné než vyučování od br. Kimlera nebo B. Balcara. Babičce pomáhal, a pomáhal všude, kam přišel. Moc ráda na něj vzpomínám.

Daniela Klečková

Na Bohouška Krupu vzpomínám ráda, a to jako na svého bratra v Pánu Ježíši, protože jím je stále..

Své srdce vždy rozdával s láskou a základy modlitebny ho důvěrně znají. Neměl lehký život. Přesto se uměl srdečně smát a statečně utřít slzu. Za každé podané jídlo dovedl zvláštním způsobem poděkovat. Prozradím jak. Na talíři nezůstal ani drobeček a oči prozradily vděčnost. Nedávno jsem se s ním mohla opět setkat, popovídat, zazpívat a pomodlit.

Z jeho malého, černého a používaného zpěvníčku jsme si zazpívali s velikou radostí píseň: "POJĎ K SPASITELI". Rozešli jsme se slovy:" Když se už nesetkáme zde, tak ať se uvidíme a setkáme tam nahoře PŘI PŘÍCHODU PÁNA JEŽIŠE."

Blahoušek, můj manžel, měl Bohouška moc rád. Často jsme pocítili JEHO PRAKTICKOU POMOC a dodnes cítím vděčnost.

Alena Balcarová

Na Bohuše Krupu vzpomínám velmi často. Je pro mě symbolem ochoty, nezištné pomoci a laskavosti. Mám především jednu vzpomínku. Přestěhovali jsme se s bývalým manželem do ValMezu, a začali jsme budovat v podkroví domu mé tchýně nový byt. Jednou odpoledne přijel na návštěvu Bohuš na svém neodmyslitelném kole. Když viděl, kolik je na bytě ještě práce, beze slov vytáhl z peněženky tisícikorunu, což bylo tehdy pro nás opravdu hodně peněz, a podal nám ji. Nevěděli jsme, co to má znamenat, ostýchali jsme se obnos přijmout. Bohuš ale řekl: „Já mám peněz víc, než potřebuju. Vy je užijete lépe.“ Byli jsme úplně vyvedení z míry. Nikdy se nám nic podobného nestalo. Nezištně někomu cizímu dát tak velikou sumou!

Bohuš přijel na návštěvu ještě několikrát, a vždy nás obdaroval. Jsem mu za to velmi vděčná. Nikdy nezapomenu na jeho dobré srdce a ochotu pomáhat. Ale vážím si ho nejen za tuto praktickou pomoc. Vzorem mi

byl vždy i jeho upřímný vztah k našemu Pánu, zájem o sbor a všechny jeho členy.

O to víc mně mrzí, že už ho v našem sboru nevidám. Chybí mi tento aktivní energický človíček, který si nikdy na nic nestěžoval, nikdy nedal najevo únavu, nikdy o nikom neřekl špatné slovo a jeho láska k našemu Spasiteli je upřímná a ryzí. Naše teologické názory se dnes sice různí, ale Bohuš je stále mým bratrem a vždy zůstane. Vždyť máme stejného Pána, a tudíž naše cesty směřují do stejného cíle – k nohám Pána Ježíše na Nové zemi. Jen doufám, že tam bude nějaká práce, protože pokud Bohuš bez něčeho nedokáže být, je to právě práce. Jemu se ty jeho „duracelky“ snad nikdy nevybijou 😊.

Iva Chárová

Umění předat dál

Zjistila jsem, když jsem mohla zpětně posoudit naši modelovou situaci na školení v krizových událostech, že mám problém asi předávat dál. Že když dojde k nějaké takové situaci, i té modelové, snažím se to všechno pomoci lidem vyřešit. Což není vždy pochopitelně možné a někdy i možná žádoucí... A tak jsem měla možnost na tomto Adráckém školení zjistit, že se to budu muset učit ☺.

Když jsem pak měla možnost to prožívat v terénu, tedy v Moravské Nové Vsi, tak jsem si to začala opět uvědomovat až při své třetí návštěvě.

Když jsem tam byla poprvé, podruhé, tak i po příjezdu domů ty příběhy, zážitky prostě nešly vypustit z hlavy. Celá ta událost byla tak silná...

Přála jsem si lidem pomoci více, být tam pro ně, ale na druhou stranu to nešlo... zařídit materiál, postarat se o dobře odvedenou práci – kvalitní. Tak jsem byla vděčná, že hned po této krizové situaci mne oslovil „strejda“ Lauterbach, který mi řekl, že by chtěli pomoci konkrétním rodinám a že by byl rád, kdybych mohla nějaké vytipovat, které by pomoc potřebovaly.

Také na jedné modlitební skupince se zmínil můj modlitební partner, že jezdívám do Moravské Nové Vsi a že tam mám několik rodinek, které mi leží na srdci. Že lidé tam potřebují naše modlitby. Na té skupince se přihlásila jedna naše sestřička, že ona je přímo odtamtud. Měla jsem možnost ji navštívit, sdílet se s ní o jednotlivých příbězích, modlit se s ní a „předat“ jí některé lidi, které by mohla navštěvovat.

Díky tomu, že jsem měla možnost tam být vícekrát a poznala jsem tak mnoho lidí a rodin, potkala jsem tam i sestřičky z Břeclavi, které mě prosily o kontakt na několik lidí, které by mohly občas navštěvovat. Musím říct, že jsem opravdu děkovala Pánu Bohu, že můžu zažít, když můžeme v naší církvi, či potažmo mezi křesťany, fungovat jako rodina... Může to být velkým požehnáním i pro nás samotné.

A tak jsem v kontaktu se „strejdou“ Lauterbachem, který pomáhá. Navštěvuje maminku dvou malinkých dětí a předává požehnání (přišli o celý dům). Měla jsem také možnost ji navštívit a předat dary od ochotných dárců, od vás...

Několikrát jsme spolu komunikovali jednu rodinu, která bydlí vedle zdemolovaného domu od výše uvedené rodinky s dvěma malinkými dětmi. Oni sami mají dva malé roztomilé chlapečky. Kdykoliv jsem je navštívila, měl pán plné ruce práce a byl bezradný a mladá paní měla oči plné slziček. Těžce to na ně doléhalo. Navíc při takových katastrofách se objevují parazitující firmy, které se snaží lidi oškubat a navíc odvedou opravdu nekvalitní práci. Někteří řemeslníci naslibují a už se neukáží, neozvou, telefony neberou. Tak jsou lidé zoufalí, už neví, kam se obrátit, protože ti šikovní řemeslníci mají plné ruce své práce.

A tak když jsem byla u této rodinky na předposlední návštěvě, byl ten pán, který vždy málo mluvil, úplně bez elánu a paní opět smutná... Penízky sice od Adry měli, ale byli na to sami. A tak jsem se jich zeptala, zda je něco, s čím bych jim mohla pomoci. Oni chvilinku přemýšleli a řekli: „Kdyby se našel někdo, kdo by nám pomohl zakrýt střechu taškami a postavit komín. Tolik řemeslníků nám slíbilo, že přijdou, ale nikdo se už neukázal...“ Materiál měli, jen chyběly ruce a síla...

A tak jsem volala strejdovi Lauterbachovi a požádala o kontakt na jednoho brášku, který nabízel pomoc už hned na počátku. Zmínila jsem se mu znovu o situaci této rodiny – už je předtím asi dvakrát navštívil. Zajistil jim opravu auta, které měli poškozené tornádem. Netrvalo to dlouho a měli střechu zakrytou, osazená nová okna a domluveného spolehlivého kominíka na stavbu komínu. Když se toto vše podařilo asi během 14 dní zrealizovat, tak jsem měla od něj telefonát: „Navštívil jsem je a poprvé jsem je viděl sedět a jejich oči zářily.“

A tak musím jen děkovat, že Bůh sám dává oči, které vidí, uši, které slyší, nohy, které jdou a ruce, které vykonají...

Jsou rozdílná obdarování, ale tentýž Duch; rozdílné služby, ale tentýž Pán; a rozdílná působení moci, ale tentýž Bůh, který působí všechno ve všech. Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu. Jednomu je skrze Ducha dáno slovo moudrosti, druhému slovo poznání podle téhož Ducha, někomu zase víra v témž Duchu, někomu dar uzdravování v jednom a témž Duchu, někomu působení mocných činů, dalšímu zase prorocství, jinému rozlišování duchů, někomu dar mluvit ve vytržení, jinému dar vykládat, co to znamená. To všechno působí jeden a týž Duch, který uděluje každému zvláštní dar, jak sám chce. Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem. Tělo není jeden úd, nýbrž mnoho údů. Kdyby řekla noha: „Protože nejsem ruka, nepatřím k tělu,“ tím by ještě nepřestala být částí těla. A kdyby řeklo ucho: „Protože nejsem oko, nepatřím k tělu,“ tím by ještě nepřestalo být částí těla. Kdyby celé tělo nebylo než oko, kde by byl sluch? A kdyby celé tělo nebylo než sluch, kde by byl čich? Ale Bůh dal tělu údy a každému z nich určil úkol, jak sám chtěl.

Kdyby všechno bylo jen jedním údem, kam by se podělo tělo? Ve skutečnosti však je mnoho údů, ale jedno tělo. Oko nemůže říci ruce: „Nepotřebuji tě!“ Ani hlava nemůže říci nohám: „Nepotřebuji vás!“ A právě ty údy těla, které se zdají méně významné, jsou nezbytné, a které pokládáme za méně čestné, těm prokazujeme zvláštní čest, a neslušné slušněji zahalujeme, jak to naše slušné údy nepotřebují. Bůh zařídil tělo tak, že přehlíženým údům dal hojnější čest, aby v těle nedošlo k roztržce,

ale aby údy shodně pečovaly jeden o druhý. Trpí-li jeden úd, trpí spolu s ním všechny. A dochází-li slávy jeden úd, všechny se radují spolu s ním. Vy jste tělo Kristovo, a každý z vás je jedním z jeho údů. A v církvi ustanovil Bůh jedny za apoštoly, druhé za proroky, třetí za učitele; potom jsou mocné činy, pak dary uzdravování, služba potřebným, řízení církve, řeč ve vytržení.

1 Korintským 12

Díky Bohu za toto tělo, za možnost se učit, za pokoru...
Vážme si jedni druhých...

Proto vás já, vězeň kvůli

Pánu, prosím, abyste tomu povolání, kterého se vám dostalo, dělali čest svým životem, vždy skromní, tiší a trpěliví. Snášejte se navzájem v lásce a usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha, spojeni svazkem pokoje. Jedno tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni; jeden je Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech. Každému z nás byla dána milost podle míry Kristova obdarování. A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla.

Efezkým 4

Děkuji Ti, Pane, za bratry a sestry, za rozmanité údy jednoho těla. Za údy, které se modlí, údy, které mají dar slova, údy, které naslouchají, údy, které činí... Amen.

Lidka Obadalová

NASTAV MI ZRCADLO

Ta písnička vlastně žádný výrazný příběh za sebou nemá. Na druhou stranu jich má kolem sebe bezpočet. Vznikla někdy začátkem sedmdesátých let. To je v době, kdy byl meziříčský sbor na vrcholu rozkvětu. Navzdory tomu se mi tu pár drobností dvakrát nelíbilo. Třeba to, že se někdy nešetřilo adresnou kritikou, že si někteří libovali v ubíjení názorů druhých šermováním biblickými texty a tak podobně. Postupně mi došlo, že to nedělají jen někteří kolem, ale dokonce já sám. Dost často, aniž bych o tom věděl. Nastavení zrcadla se mi zdálo nevyhnutelným.

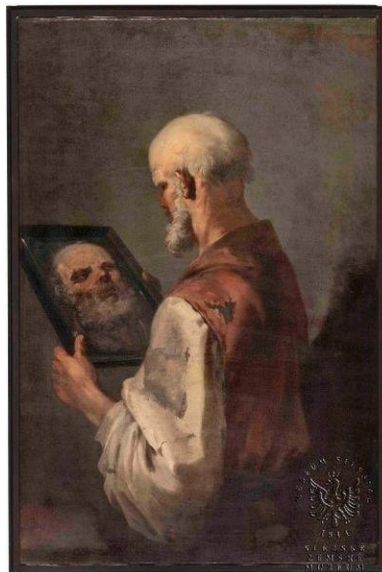
Zkušenosti ukázaly, jak je tato písnička nebezpečná. Modlitba, kterou obsahuje, totiž byla, alespoň v mém případě, většinou vyslyšena. A když se pak uvidíte v Bohem nastaveném zrcadle, nestačíte se divit. Několikrát se mi například stalo, že vzápětí poté, co jsem v autě nadával na nějakého nezodpovědného řidiče, udělal jsem nějaký dopravní kiks sám. Když jsem v duchu kritizoval rozvláčné poznámky druhých v sobotní škole, přistihl jsem se při stejném úletu. A když jsem před léty svolával hromy a blesky na nevěru jistých vládních představitelů, do dvou měsíců došlo i na mne samotného. Můj kamarád a bratr v Kristu, Slávek Vurst, dokonce na základě odpozorovaných zkušeností tvrdí, že veřejné moralizování je vlastně proroctvím. Že to, co kritizují, udělám zanedlouho sám.

Nastavení zrcadla však mívá ve svém důsledku jednoznačně kladný dopad. Když je mi dopřáno uvidět se v pravém světle, zpravidla mi spadne brada. Namachrovaná pýcha se mění v něco ušlechtilejšího. Dost často v tom hrají roli i nejrůznější trapasy. Pokouším se za ně děkovat. Protože, *NIC NENÍ ŠPATNÉ, CO VEDE K POKOŘE...*

*Až se mi někdy zas bude zdát, že jsem ten dobrý a pravý
Až budu sebe chtít za příklad dát a sláva mi stoupne do hlavy
(Pak) nastav mi zrcadlo, Pane, ať znám, ať vím a znám, jak já sám
vypadám
Nastav mi zrcadlo, nastav mi zrcadlo sám, ať vím a znám, jak já sám
vypadám*

*Až se mi bratr můj zas bude zdát, že není tak, jak by měl být
Až jej zas budu chtít odsuzovat a kvůli něm' na poplach bít
(Pak) nastav mi zrcadlo, Pane, ať znám, ať vím a znám, jak já sám
vypadám
Nastav mi zrcadlo, nastav mi zrcadlo sám, ať vím a znám, jak já sám
vypadám*

*Až slova Písma se budou mi zdát jak ušitá na bratra mého
Než jimi půjdu jej kamenovat a budu chtít dosáhnout svého
(Pak) nastav mi zrcadlo, Pane, ať znám, ať vím a znám, jak já sám
vypadám
Nastav mi zrcadlo, nastav mi zrcadlo sám, ať vím a znám, jak já sám
vypadám*

NASTAV MI ZRCADLO

AZ SE MI NEKOY ZAS BUDE ZDAT, ZE JESEN TEN DOBRÝ A PRAVÝ

AŽ SE BE ZBUDU CHTÍT ZAPŘÍKLADĚT A SLOVA MI STOUPE DO HLAVY, PAK

NASTAV MI ZRCADLO, PANE, AŽ ZNÁM, AŽ VIM A ZNÁM, ŽE JÁ SAM VYPADÁM

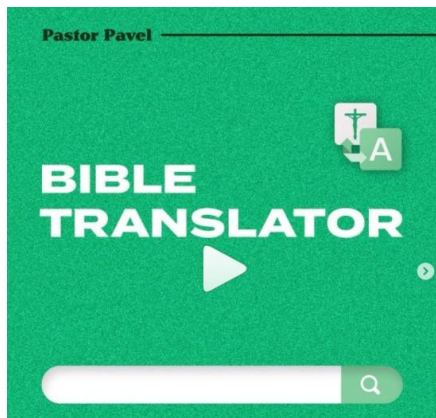
NASTAV MI ZRCADLO, NASTAV MI ZRCADLO SAM, AŽ VIM A ZNÁM, ŽE JÁ SAM VYPADÁM

- ② AŽ SE MI BRATR MŮJ ZAS BUDE ZDAT, ŽE KENI TAK, ŽAK BY MĚL BYT
AŽ JEJ ZAS BUDU CHTÍT OSUZOVAT A KŮBLI NĚM NA PŮBLACH BÍT

PAK NASTAV MI ZRCADLO...

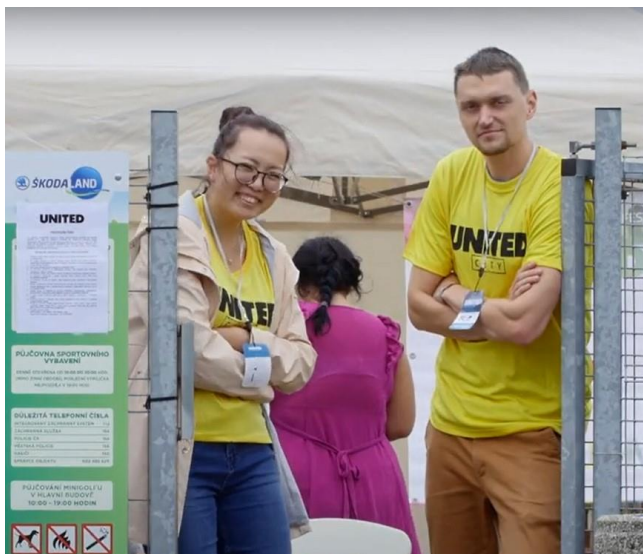
- ③ AŽ SLOVA DĚHA JE BUDU MI IDAT ŽAK VŠÍTA NA BRATRA NĚHO
NĚŽ JIMI PŮBDU JEJ KAMENDOVAT A BUDU CHTÍT DOSAHNOUT SUEHO

PAK NASTAV MI ZRCADLO...

Už vám někdo z nevěřících lidí řekl, že mluvíte jako mimozemšťané? My křesťané totiž velmi často používáme náboženské fráze, které jsou lidem mimo církev dosti vzdálené. Aby vám vaši přátelé rozuměli, je tu pro vás zcela nový **Bible translator!** Ospravedlnění, hřích, pokání... Kdo tomu má rozumět? Přeci Pastor

Pavel! A on vám to také přeloží do řeči nevěřících pozemšťanů 😊

Letošní ročník multižánrového křesťanského festivalu **UNITED** se odehrál postupně ve třech městech napříč naší republikou. Co jste mohli zažít v Plzni a v Litomyšli, vám ukážou dvě reportáže. Pojďte s námi po

stopách festivalu UNITED a příští rok se ho třeba budete chtít sami zúčastnit...

Audiokniha
**Vrabcova
píseň o naději**
Ludvík Švihálek

Vrabcova píseň o naději - kniha, v níž se kazatel Ludvík Švihálek zamýšlí nad vírou v Boha a rolí naděje v životě člověka, se dočkala své audioverze! Je určena především pro nevidomé, ale poslechnout si ji teď mohou i všichni ostatní. Poslechněte si každý týden novou kapitolu.

dvanactá konference mužů
15. - 17. 10. 2021

naHoru

Bc. David Novák, M. Th.,
předseda Církve bratrské

Připravte

Resort Beskydy | Cena 1100 Kč
Více informací a přihlašování od 10. 9. 2020

Zdravé město Valašské Meziříčí
ve spolupráci s ADRA Klubem zdraví
vás zve na klubový večer

KEŇA

Z PTAČÍ PERSPEKTIVY

7. října 2021 v 17.30 hodin

v Malém sále Komunitního centra
Valašské Meziříčí
(budova kina Svět)

**Cestovatelská beseda
Jana Křístka a Radka Borhla**

Vstupné dobrovolné

Křesťanský vtip – Ameňák

Pokaždé když v rádiu slyším větu:
"Nový zákon začne platit od
příštího roku", napadne mě, že po
těch dvou tisících let už bylo fakt
načase.

